

Ась не одамъ негдека на свадьба.
Ми допущилъ краля Латинина,
Що ме канилъ чесна кумашина.
Ясь не одамъ чесна кумашина,
Тукъ промени наше мъшко дете,
Ке го пуцамъ у краля на свадьба.“
И си стана млада Марко'ица,
И си зеде свое мъшко дете,
Мъшко дете малечекъ Огнена,
Му облече бурунджи кошуля,
Му облече отъ кафтанъ долама,
Му облече джубе нафелю,
А на гла'а самура калпага;
По пазу'и пакъ що му нареди?
Му нареди камни безценети.
Дете греить, како ъсно смѣще.
Го качѣе на бързего коня.
И си стана млада Марко'ица,
Му целива коню църни очи:
„Коню, коню, жити църни очи!
Да ми вардишь мое мъшко дете,
Оту ми ъ дете аджаміа!“ —
„Гла'а да'а, а дете не да'а.“
И му рече Марко Кралевике:
„Айти синко, малечекъ Огнене!
Ке те пуца у краля на свадьба,
Ама немой да ме пострамотишь,
Туку испатъ сакамъ да го сторишь,
От' сѣ, синко, Марко'о коленѡ.
Да не пієшь вино и ракіа,
Да не ядишь манджи господарски,
Да не слегвишь отъ коня на земи;
Какъ те пуцамъ, така да ми дойдишь.“
Ми отиде у краля на свадьба;
Како татко що му наръжало,
Така дете збор-отъ му държало.
И ми найде китени свато'и,
Що ми седѣтъ на диванъ високи;
Ядѣтъ, пієтъ, кум-отъ го чекаєтъ,
Да ми одѣтъ п' уба'а не'єста.